

SZÉKELYUDVARHELY – ODORHEIU SECUIESC – ODORHELLEN

Balázs Imre József

OTTHONHAJÓK

SZÉKELYUDVARHELY, KILENCVENES ÉVEK

(fauvizmus)

élénkek a színek, tavasz van a patkóban, kék lovak, bíbor diákpolgármesterek a hangszórók mögött

dobrokolnak, választási terveket szórnak a szélbe, semmi nincs még kézen, csak a színek

a sétaútvonalakat a folyóparton ki kell még taposni, szürkületkor kibírni a fények fakulását, minden szempárban meglátni a felizzó mélyrétegeket

(kilátóhely)

a csillagvizsgálóig s vissza tart a séta, így délután a csillagok a fény s a felhők mögé bújtak

lehetnek egy félkész épületnek romjai?

olyan a csillagász-leshely a kuvar oldalában, mint egy alig elkezdődött beszélgetés végpontja, mint egy törmelék-befedte érintés,

a csillagvizsgáló pedig már sosem készül el, lehetetlen bármit látni innen

(értekezés)

a bejáratlan helyekhez ürügy kell vagy olyan életkor, amikor észrevétlenül kószál az ember, ez a tézis –

minden délutánra kitűzni egy ismeretlen helyszín érintését a bethlen negyed kimeríthetetlen labirintusában

ott vannak azért a legismerősebb ablakok, melyekre mindig felnézhet, ki arra jár, titkos jelzéseket remélve az enyhe lámpafényektől vagy sötét, titkukat elrejtő függönyöktől

(verejték)

magas partok között halad lefelé a város verejtéke a gyárok mögött kiül naponta a partra, ismétlődő látvány – mátrix-hiba

hányszor, hány embernek lesz fontos egy híd, egy folyó felé hajló fatörzs
van, aki azért utazik a városba, hogy ott időzzön néhány órát
van, aki ismeri az ágak sátorszerű rejtekhelyét, ahol csak a fák beszél-
nek, s a küküllő fodrozódik
teleírt, széttépett lapok úsznak lefelé a gyárak mögött, halkul csobba-
násuk

Lövétei Lázár László

UDVARHELY

Imádom a magyar katonai nyelv cizellált szóhasználatát, például amikor azt mondja, hogy „A vezérkar kebelében fejetlenség kapott lábra”. Szívet-
lelket melengető képzavar-halmaz, ez a gyönyörűség jutott eszembe 2000
márciusában is, amikor arról értesültem, hogy ismét felavatták az eredeti-
leg cserefából készült Vasszékelyt, ezúttal bronzból. Vigyorgtam 2000-ben
is, vigyorgok most is, pedig legszívesebben a föld alá süllyednék a szégyen-
től: sorsüldözött szoborról van szó, alig két évig állt, hogy aztán a bevonu-
ló román katonák helyiekkel fűrészeltessék szét, vacsorát főzve este a szo-
bor darabjaival. Nem beszélve arról, hogy a Vasszékely mégiscsak a magyar
hadtörténet egyik leghíresebb ezredének, a cs. és kir. 82. székely gyalogez-
rednek állít emléket, anyai nagyapám két testvérbátyja is ebbe az ezredbe
vonul be az I. világháború elején: Béni már 1914 őszén meghalt Galíciában,
Józsi pedig két év múlva Szibériában, hadifogságban. Hát miféle szarházi
alak lett belőlem, hogy csak a nyelv érdekel? Egy ilyen szobor kapcsán vi-
gyorogni... Hát semmi se szent már? Magyar író, pfuj! (Abba is hagyom
gyorsan, s átszaladok egy szál virággal Csíkból Udvarhelyre.)

*

Virág elhelyezve a Vasszékely lábánál (le is fényképeztem, ha valaki kí-
váncsi rá, szívesen elküldöm neki a képet). Nem tudom, a protokoll mit ír
elő ilyen esetekben (a szobor talapzatán álló rigmus havasi gyopárt követel
– „Gyopárt a Hargitáról hozzatok...” –, sajnos, ez a virág ma már védett
növénynek számít), én mindenesetre tulipánt vittem, rózsát (pont a 82-esek-